

DIEVČA
Z
ATRAMENTU
A
HVIEZD

*Kiran Millwood
Hargrave*

COO
BOO

Dievča z atramentu a hviezd

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Kiran Millwood Hargrave
Dievča z atramentu a hviezd – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

DIEVČA
Z
ATRAMENTU
A
HVIEZD

*Kiran Millwood
Hargrave*

Hviezde Sabine Karerovej
na $28^{\circ} 36' 50''$ S, $77^{\circ} 12' 32''$ V

a všetkým, ktorí mi pomohli preniesť atrament na papier
na $51^{\circ} 45' 7''$ S, $1^{\circ} 15' 28''$ Z

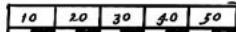
Braque

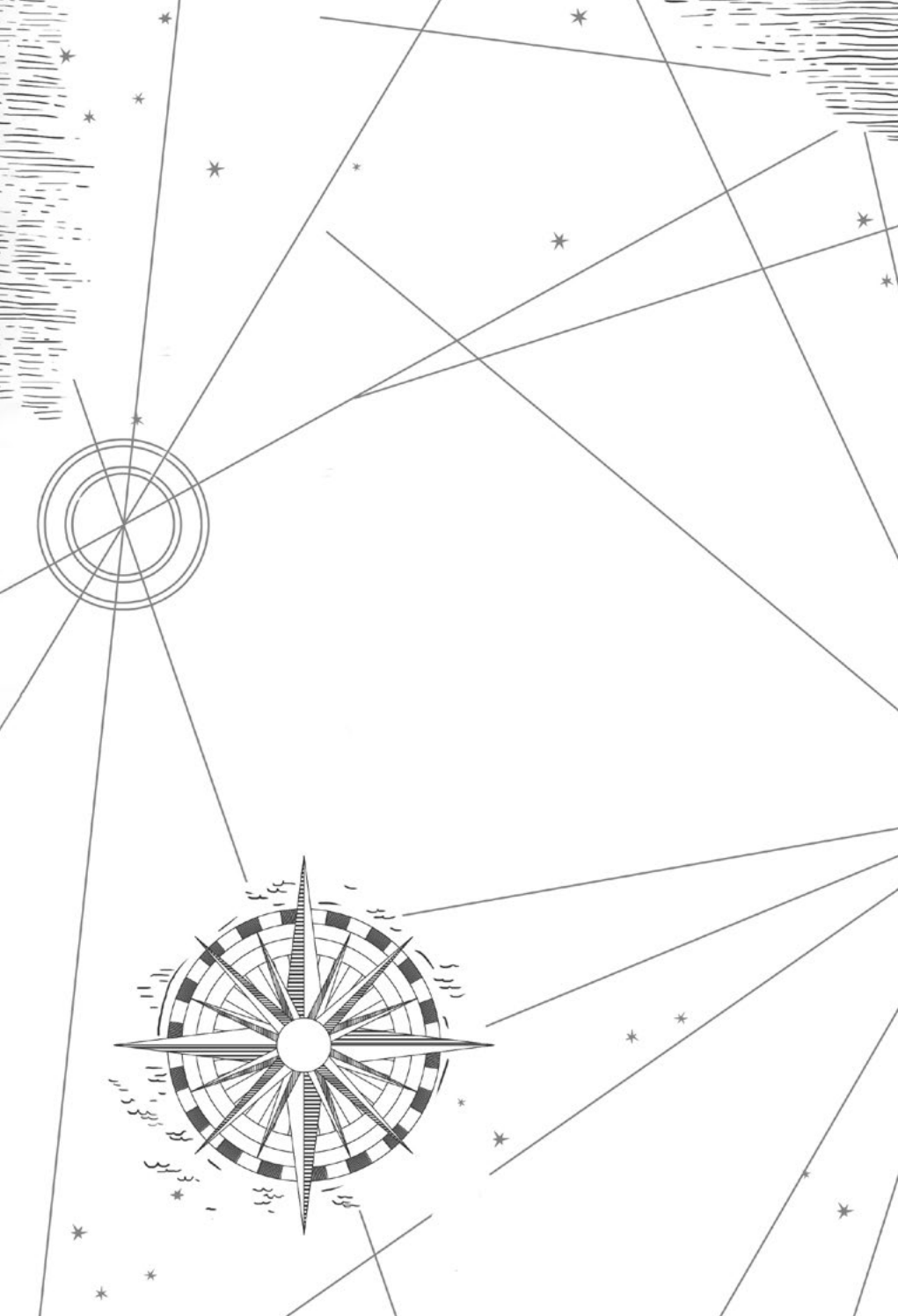
OSTROV JOYA

Gromera

zemepisná šírka $28^{\circ} 05' 36''$ S

zemepisná dĺžka $17^{\circ} 06' 35''$ Z

KAPITOLA PRVÁ

Krkavce vraj prileteli na Joyu presne v ten deň, keď dorazil guvernér. Všetky menšie lietavce sa stiahli na more, preto na ostrove nie sú nijaké spevavé vtáky, len obrovské rozčuchrané krkavce. Kedysi som ich pozorovala, ako sedia na strechách ako zlé znamenia, a prižmúrenými očami som ich premieňala na pinky a čížiky, ktoré ocko vedel kresliť naspamäť. Keď som sa dosť snažila, mala som pocit, že ich počujem spievať.

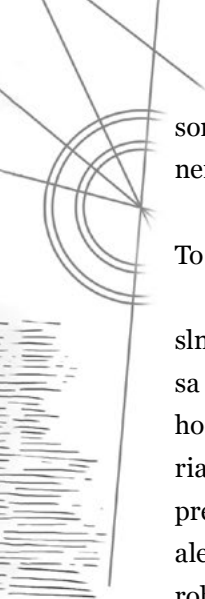
„Ocko, prečo všetky spevavé vtáky odleteli?“ pýpala som sa dookola.

„Lebo mohli, Isabella.“

„A čo vlky? A jelene?“

Ockova tvár sa zachmúrila. „Možno pre ne bolo more lepšia voľba než miesto, odkiaľ utekali.“

Často mi rozprával o malej bojovníčke Arinte, o časoch, keď Joya bývala mýtickým plávajúcim ostrovom, no o vlkoch alebo odlietajúcich vtákoch odmietal hovoriť. Lenže ja

som sa vypytovala ďalej, až kým som jedného dňa odpovede nenašla sama.

To ráno bolo ako každé iné.

Prebudila som sa v úzkej posteli, práve keď vychádzajúce slnko začalo vrhať svetlo na hlinené steny izby. Vo vzduchu sa vznášal zápach pripálenej kaše. Ocko musel byť hore už hodiny, pretože ohriať na ohni ťažký hlinený hrniec trvá poriadne dlho. Počula som našu sliepku Lалу, ako šramotí pred izbou a hľadá tam omrvinky. Mala trinásť rokov ako ja, ale pre sliepku to je – na rozdiel od človeka – pokročilá staroba. Perie mala sivé, náladu čiernu a nášmu kocúrovi Pepovi naháňala strach.

Len čo som si ponáľahovala ruky, zaškvŕkalo mi v bruchu. Pep ležal rozvalený na mojich nohách, a keď som si sadala, nahlas zamraučal.

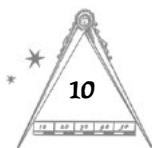
„Už si hore, Isabella?“ zavolať ocko z kuchyne.

„Áno... dobré ráno, oci.“

„Kaša je na stole. A nielen tam, keď sa to tak vezme...“

„Už idem!“ vyslobodila som si nohy a uhladila Pepovi kožúšok, lebo po noci mu srst stála na všetky strany. „Prepáč, Pep.“ Zapriadol a zavrel zelené očká.

Nad umývadlom pri okne som si opláchla tvár a vyplazila jazyk na svoj odraz vo vyleštenom plechu nad Gabovou posteľou. Uhladila som mu perinu, ktorá bola síce každým dňom viac a viac zaprášená, ale pravidelne ustielaná. Pri jeho vankúši sa končilo naše hlasové spojenie – dlhý tenký žliabok, ktorý nám otec vyryl do stien a do stropu. Keď sme

k nemu pritisli pery a niečo zašepkali, niesol naše hlasy, takže sme sa mohli rozprávať, hoci sme boli každý vo svojej posteli na opačnom konci izby.

Tri roky. Prešli už tri roky odvtedy, čo som tam sedela a v ruke zvierala horúcu dlaň svojho dvojčťa, ktoré sa vytratilo do noci ako sfúkнутá svieca.

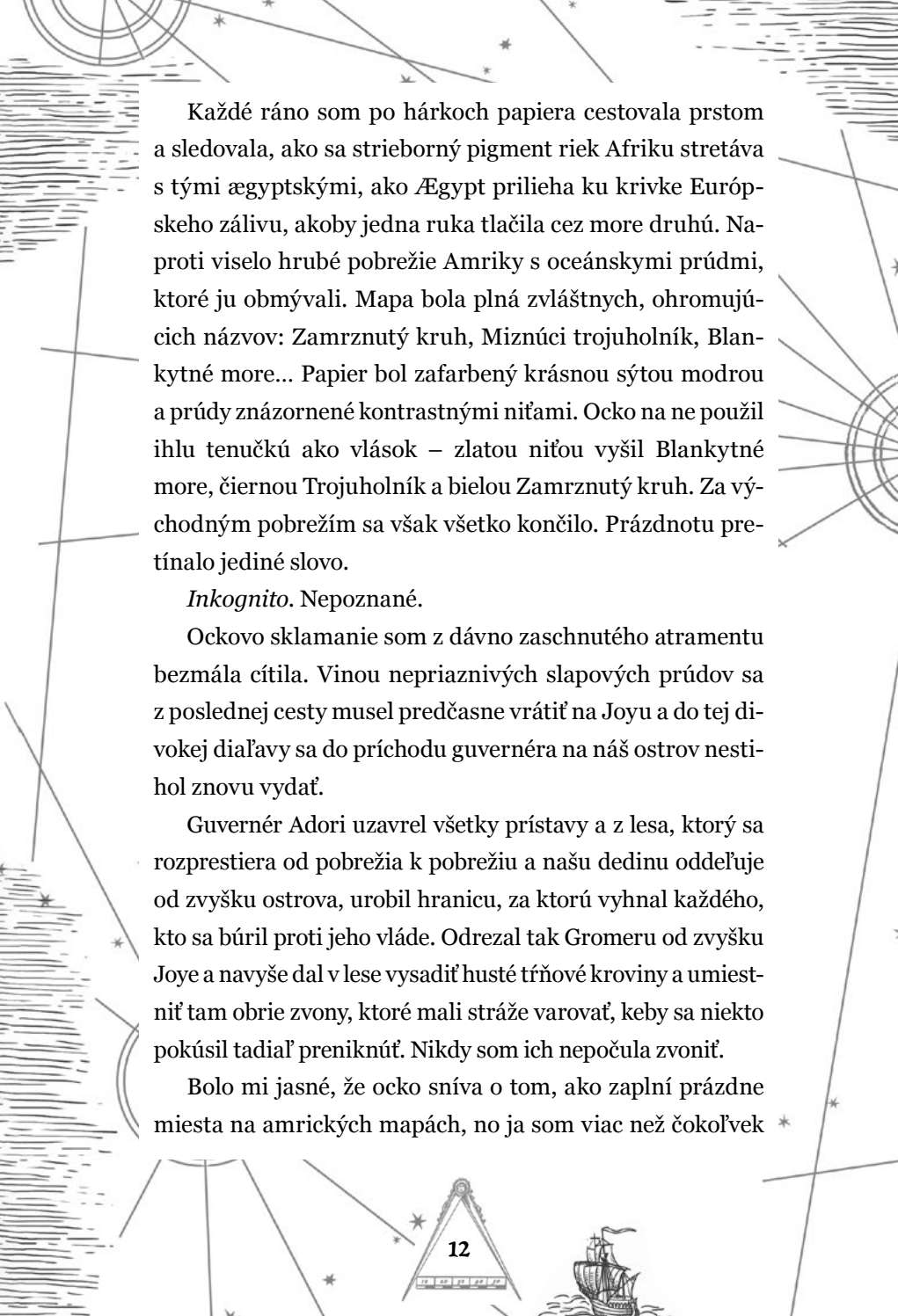
Stále som si ho však dokázala pričarovať. Tak ľahko, ako som sa vedela nadýchnuť.

Začať deň smútkom by ničomu neprospeľo. Vyhnala som tieto myšlienky z hlavy a obliekla som sa do školy. Šaty mi boli rovnako veľké ako pred šiestimi týždňami. Moja najlepšia kamarátka Lupe sa mi bude smiať. *Stále najmenšia z triedy!* povie.

Rýchlo som si zaplietla strapaté vlasy a dúfala, že si ocko nevšímne, že som si ich celé leto nerozčesala. Pep sa váľal po posteli, ale oblečená v uniforme som ho nesmela pohladkať – *señora* Felizová, moja učiteľka, potom zo mňa zakaždým podráždene oberala hrdzavé chlpy.

Odhrnula som záves, ktorý mi slúžil ako dvere do izby, a opatrne som prekročila Lalu, ktorá zakotkodákala, pretože som jej rozprášila kôpku omrvíniek. Prižmúrila kalné oči, dobla ma do členka a hnala sa za mnou do hlavnej miestnosti, kde sme jedli, rozprávali sa a plánovali dobrodružstvá.

Na veľkom stole z borovicového dreva stála misa sčernejšej kaše, obložená haldou máp. Ďalšie mapy boli pripnuté na stenách a len zašušťali, keď som okolo nich preletela ako meluzína.

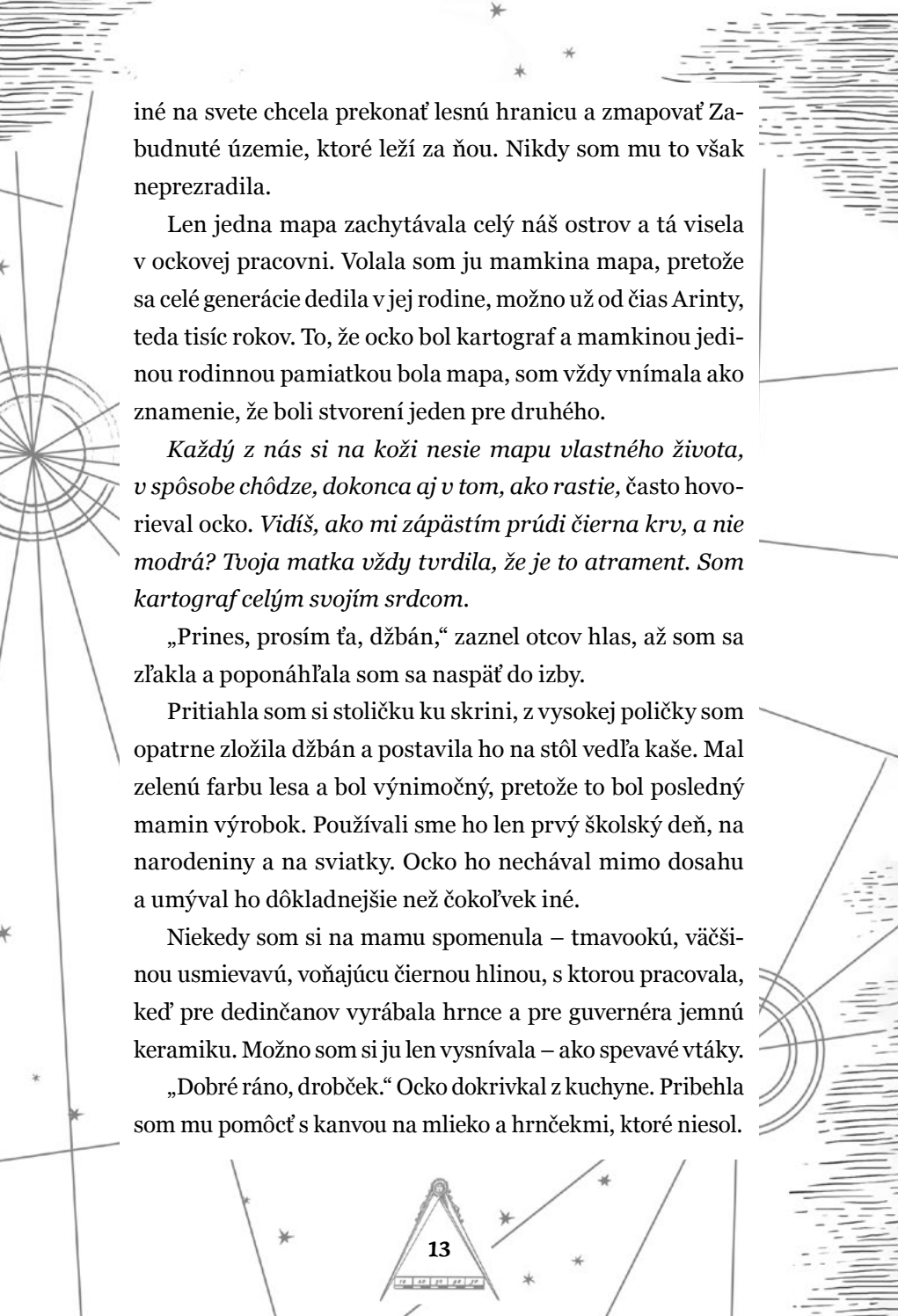
Každé ráno som po hárkoch papiera cestovala prstom a sledovala, ako sa strieborný pigment riek Afriku stretáva s tými ægyptskými, ako Ægypt prilieha ku krivke Európskeho zálivu, akoby jedna ruka tlačila cez more druhú. Naproti viselo hrubé pobrežie Amriky s oceánskymi prúdmi, ktoré ju obmývali. Mapa bola plná zvláštnych, ohromujúcich názvov: Zamrznutý kruh, Miznúci trojuholník, Blankytné more... Papier bol zafarbený krásnou sýtou modrou a prúdy znázornené kontrastnými niťami. Ocko na ne použil ihlu tenučkú ako vlások – zlatou niťou vyšil Blankytné more, čiernou Trojuholník a bielou Zamrznutý kruh. Za východným pobrežím sa však všetko končilo. Prázdnotu pretínalo jediné slovo.

Inkognito. Nepoznané.

Ockovo sklamanie som z dávno zaschnutého atramentu bezmála cítila. Vinou nepriaznivých slapových prúdov sa z poslednej cesty musel predčasne vrátiť na Joyu a do tej divokej diaľavy sa do príchodu guvernéra na náš ostrov nestihol znovu vydať.

Guvernér Adori uzavrel všetky prístavy a z lesa, ktorý sa rozprestiera od pobrežia k pobrežiu a našu dedinu oddeľuje od zvyšku ostrova, urobil hranicu, za ktorú vyhnal každého, kto sa búril proti jeho vláde. Odrezal tak Gromeru od zvyšku Joye a navyše dal v lese vysadiť husté trňové kroviny a umiestniť tam obrie zvony, ktoré mali stráže varovať, keby sa niekto pokúsil tadiaľ preniknúť. Nikdy som ich nepočula zvonieť.

Bolo mi jasné, že ocko sníva o tom, ako zaplní prázdne miesta na amrických mapách, no ja som viac než čokoľvek

iné na svete chcela prekonať lesnú hranicu a zmapovať Zabudnuté územie, ktoré leží za ňou. Nikdy som mu to však neprezradila.

Len jedna mapa zachytávala celý náš ostrov a tá visela v ockovej pracovni. Volala som ju mamkina mapa, pretože sa celé generácie dedila v jej rodine, možno už od čias Arinty, teda tisíc rokov. To, že ocko bol kartograf a mamkinou jedinou rodinnou pamiatkou bola mapa, som vždy vnímala ako znamenie, že boli stvorení jeden pre druhého.

Každý z nás si na koži nesie mapu vlastného života, v spôsobe chôdze, dokonca aj v tom, ako rastie, často hovorieval ocko. Vidíš, ako mi zápästím prúdi čierna krv, a nie modrá? Tvoja matka vždy tvrdila, že je to atrament. Som kartograf celým svojím srdcom.

„Prines, prosím ťa, džbán,“ zaznel otcov hlas, až som sa zľakla a poponáhľala som sa naspäť do izby.

Pritiahla som si stoličku ku skrini, z vysokej poličky som opatrne zložila džbán a postavila ho na stôl vedľa kaše. Mal zelenú farbu lesa a bol výnimočný, pretože to bol posledný mamin výrobok. Používali sme ho len prvý školský deň, na narodeniny a na sviatky. Ocko ho nechával mimo dosahu a umýval ho dôkladnejšie než čokoľvek iné.

Niekedy som si na mamu spomenula – tmavookú, väčšinou usmievacú, voňajúcu čiernou hlinou, s ktorou pracovala, keď pre dedinčanov vyrábala hrnce a pre guvernéra jemnú keramiku. Možno som si ju len vysnívala – ako spevavé vtáky.

„Dobré ráno, drobček.“ Ocko dokrival z kuchyne. Pribehla som mu pomôcť s kanvou na mlieko a hrnčekmi, ktoré niesol.

„Nemal by si chodiť bez palice,“ vyhrešila som ho.

Ocko si zlomil nohu ešte zamlada, keď v egyptskom prístave skočil z móla na plávajúcu loď, a teraz chodil o palici vyrezanej z odlomenej drevenej dosky z rybárskej bárky svojho pradedka. Zo všetkých obľúbených vecí v miestnosti bola táto mojou najobľúbenejšou. Lahká ako papier, plávala aj na tenkej vrstve peny, ale najzázračnejšie na nej bolo, že svietila v tme. Ocko hovoril, že za to môže miazga, ale ja som vedela, že je kúzelná.

Rýchlo som urobila miesto na stole a Himaláju som odložila na policu.

Ocko nalial mlieko do mamkinho džbánu, potom sa usadil na lavicu vedľa mňa a zazubil sa. „Z ktorého vrecka?“

Zagúľala som očami. „Z ľavého.“

Pomykal obočím ako dvoma čiernymi húsenicami. „Správne.“ Vytiahol z vrecka malý pohárik.

„Borovicový med!“ Odskrutkovala som vrchnák, a keď mi tá vôňa vkĺzla do nosa, ústa mi zaplavili sliny. „Ďakujem, ocko.“

„Prvý deň v škole musíš mať len to najlepšie.“

Pokrčila som plecami. „Je to iba škola...“

„Aha, tak to ho asi budem musieť zjesť sám.“ Chytil otvorený pohár a predstieral, že si med leje do úst.

„Nie!“ schmatla som ho. „Máš pravdu, dnešný deň je veľmi dôležitý. Len sa čudujem, že si nepriniesol ešte jeden.“

Med bol taký dobrý, že som si skoro ani nevšimla, aká je kaša pripálená, ale keď som zdvihla oči, ockova porcia bola nedotknutá. Sedel zhrbený, čo znamenalo, že premýšľala.

Rukou sa dotýkal džbána s mliekom, a tak som videla, ako mu pulzuje krv v zápästí. Očami hľadel niekam veľmi ďaleko.

Prvé dni školy boli ťažké pre nás oboch.

Potichučky som odložila svoju misku a tú jeho som mu prisunula bližšie k ruke. „Zatiaľ ahoj, oci.“

Keď neodvetil, vzala som si tašku a na odchode som za sebou opatrne zatvorila dvere s odlupujúcim sa zeleným náterom.

KAPITOLA DRUHÁ

Naša ulica sa zvažovala k Západnému moru a lemoval ju dlhý rad rovnakých domov. Boli to hlinené chatrče so slamenými strechami, ktoré podľa Lupe vyzerali rozkošne. Podľa mňa vyzerali tak, že by stačil jeden poriadny náraz vetra a všetky by sa odkotúľali do mora.

Na námestie s trhoviskom som väčšinou uháňala, až sa mi dolu kopcom šmýkalo, pretože krkavce s obľubou lietajú pri zemi, ale beh ich odplaší. Dnes som si však vystačila s rýchlou chôdzou – koniec koncov, som skoro v najvyššom ročníku. Akosi sa mi nepozdávalo, že by som mala upaľovať ako malé decko.

Vo dverách domu oproti nám stála suseda Maša. Zamávala som jej a snažila sa cez ňu nazrieť dovnútra.

„Hľadáš niekoho?“ Úsmev jej pokrčil vráskavú tvár ako starý papier. „Pablo už odišiel. Vieš predsa, že guvernér chce, aby boli v práci ešte pred svitáním.“

Maša bola už staršia, keď sa jej narodil Pablo. Bruško sa jej nadúvalo, do toho jej šediveli vlasy a na tvári pribúdali vrásky. Maša to považovala za zázrak a Pablo aj bol zázračný. Ja, Gabo aj všetci dedinčania sme ho vždy obdivovali pre jeho silu. Keď mal desať rokov, zdvihol oboch rodičov a udržal ich na pleciach. Keď vás zobral na chrbát, cítili ste sa, akoby ste leteli. Už som ho však dlho nevidela.

Keď Maša začala mať pred dvoma rokmi problémy s chrbticou, Pablo skončil so školou a šiel pracovať, hoci ho odhovárala, aby to nerobil. Teraz mal pätnásť a ťahal vozíky, akoby boli z papiera, a ešte sa staral o guvernérove kone.

„Ten darček pre Lupe odniesol,“ dodala Maša a pokrčila nos. Vedela som, že nechápe, prečo som si za kamarátku vybrala guvernérovu dcéru. „Povedala som mu, aby ho schoval, ako si si želala.“

„Ďakujem,“ odvetila som. „Myslíte, že ho tu zajtra stretnem?“

„Možno.“ V jej hlase však nebolo počuť nádej. Pablo vždy vstával pred svitaním a domov sa vracal až po zotmení.

Zamávala som jej na rozlúčku, nadhodila som si tašku na pleciah a vyrazila dolu kopcom.

Gromera z tejto výšky vyzerala ako koleso alebo hviezda s trhoviskom v strede a s ulicami, ktoré sa z neho rozbíjali ako lúče. Niektoré sa končili v rozľahlom pokojnom prístave, ktorý úžinou ústil do mora plného rýb. Za jasných nocí sa hviezdy uvelebili na jeho hladine ako lekná.

Guvernérova loď tam bola ukotvená ako vždy. Otec vravieval, že bola vyrezaná z kmeňa jediného afrikského baobabu.

Musel to byť obrovský strom, pretože trup lode zaberal skoro celú šírku prístavu a sťažien so stiahnutými plachtami mieril vysoko k oblohe. Nad rybárskymi bárkami sa týčila ako mohutná nehybná hora. Ako všetko, čo guvernér vlastnil, zaberala oveľa viac miesta, než by mala.

Na východnej strane žiaril vo svite vychádzajúceho slnka jeho dom. Bolo to sídlo veľké ako päť lodí, postavené z čierneho čadiča medzi modrým morom a zeleným lesom, kde sa rozprestieralo nad poľami ako búrkový mrak. Odtiaľto však vyzeralo také malé, že by sa dalo rozpučiť medzi ukazovákom a palcom. Pod ním sa nachádzala dedina a na polceste stála škola.

Stará školská budova bola malá, ale žiarivo pestrá. Jej múry sme pomaľovali dúhovými farbami, ktoré nám dal otec zo svojich zásob, lenže guvernér ju dal zbúrať. Lupe usúdila, že už má dosť domácej výučby osamote, a dožadovala sa školskej dochádzky s nami ostatnými. A tak dal guvernér Adori postaviť novú budovu z kameňa a dvakrát väčšiu, pretože ak má do nej chodiť jeho dcéra, musí vyzeráť honosnejšie.

„Pochop, to nie je kvôli mne,“ povedala Lupe so smutným úsmevom. A noblesnejším hlasom dodala: „To len aby zachoval rodinnú česť.“

Múry novej školy sme nesmeli pomaľovať. Veľa detí sa preto na Lupe hnevalo a dalo jej to pocítiť, ale ja som vedela, že za to nemôže.

Za guvernérovým domom, najbližšie k lesu, bol ovocný sad, kam som nikdy nev kročila. Žmúrila som na hrdlačiach robotníkov pripomínajúcich mravce a premýšľala som, ktorý

z nich môže byť Pablo. Na západe sa čierny pobrežný piesok skoro všetok ponáral do vody. Počas prílivu sme na pláž ísť nemohli a do vody nemohol vkročiť vôbec nikto, pokiaľ práve nespúšťal na more niektorú guvernérovu loď. Zasvrbeli ma palce na nohách. Ocko mi o cestách na mori rozprával, ale skúsiť to sama... to by bolo niečo úplne iné.

Nad plážami boli hliniská, na ktoré som sa radšej nepozerala, pretože mi pripomínali jednu z mála jasných spomienok na mamku – deň, keď nás s Gabom vzala na hlinu so sebou. Vysvetlila nám, ako sa máme lianami priviazať o dračí strom – *Takto ich zauzlíte a potom si dlane natrite miazgou, aby sa vám nešmýkali* –, a po jednom nás spustila dolu. Gabo sa hrozne zľakol a začal sa tak mykať, že sa uzol roztrhol. Len čo pristál na dne v mäkkom blate, ozval sa veľmi neslušný zvuk, a keď sa s ním mama vyšplhala z tmy, bol celý špinavý. Smiala som sa, až ma brucho bolelo.

Tú bolesť som si pamätala. Aj to, ako sa vrátila o dva mesiace neskôr, keď mama zomrela. Lenže vtedy bola ostrejšia a nikto nikoho nevyniesol z tmy. Tri roky nato nám anglický pot vzal aj Gaba. Prešli ďalšie tri roky a spomienka na hlinisko mi ešte vždy sťahovala hrdlo.

S Lupe sme sa stretávali pri sude na kraji trhoviska, aby sme mohli ísť do školy spolu, hoci pre ňu to znamenalo, že musí vstávať skoro tak zavčasu ako robotníci.

Keď som dorazila na námestie, už sa tam tvoril rad

k studni. Využívalo ju čoraz viac ľudí, pretože rieka Arintara začala vysychať. Všetky stánky boli otvorené a predávali sa v nich ryby, zrno aj kože. Väčšina patrila guvernérovi. Mali malé striešky studenej modrej farby ako kúsok oblohy a uprostred nich stál slnečný žltý stánok s medom.

Predierala som sa k sudu, keď ma niekto schmatol za zápästie. Nadskočila som a vrazila do najbližšieho stánku so zeleninou, ktorá sa vzápätí skotúlala na zaprášenú zem.

„Hej!“ zavrčal predavač. „Čo to má znamenať?“

Obrátila som sa, aby som videla, kto ma drží. Bola to žena v zelenom odeve, čo znamenalo, že pracuje v ovocnom sade. Už tam mala byť – oneskorencov z času na čas trestali bičovaním.

„Prepáčte,“ ospravedlnila sa predavačovi, ale nespustila zo mňa oči. „Ty si Isabella Riossová?“

„Áno,“ prisvedčila som. „Kto...“

Stisla mi zápästie ešte pevnejšie. Bola taká malá, že tvár mala skoro v rovnakej výške ako ja. „Niečo sa stalo.“

„Čo to má znamenať?“ zopakoval predavač a vyšiel spoza vrieč zemiakov.

„Cata...“ sykla žena a ignorovala ho. „Videla si ju?“

Zamračila som sa. „Cata Rodriguezová?“ Cata so mnou chodila do triedy, ale bavili sme sa spolu len zopár ráz.

Žena rýchlo prikývla. „Som jej matka. Spomínala, že ste kamarátky. Napadlo mi, že možno budeš vedieť, kde je.“

Znepokojene som sa pohla. Bola pravda, že sa ku Cate správam vládnejšie než ostatní, ale je tichá a ľudia si ju väčšinou nevšímajú. „Prepáčte,“ začala som, „nevidela...“

„Všade som ju hľadala. Keď som vstala, nebola doma a...“
zarazila sa a sťažka si vzdychla. Na hrud' si priložila trasúcu
sa ruku, akoby nedokázala naplniť pľúca.

„Hej, vy! Čo tu robíte?“

Catina matka sa mykla. Kráčal k nej jeden z guvernéro-
vých mužov a dav pred jeho modrou tunikou uhýbal ako
pšenica.

„Ak ju stretneš, pošli ju domov,“ náhlivo mi povedala
a tvár sa jej skrútila od strachu. Nato zmizla smerom ku gu-
vernérovmu panstvu.

„Ženská splašená,“ tľoskol predavač a pustil sa do zbiera-
nia zeleniny. „Nie, nechaj tak. Už si narobila dosť škody.“

Omráčená som prešla do rohu námestia, kde sme vždy
mali zraz s Lupe. Niečo na tvári tej ženy mnou otriaslo do
hlúbky duše. Hádám je Cata v poriadku.

„Isa!“

Obrátila som sa k Lupe, ktorá upaľovala cez námestie
a aktovka za ňou len tak lietala. Ostatní dedinčania jej ustu-
povali z cesty. Ako guvernérova dcéra nemala veľa priateľov,
ale neprekážalo jej to.

„Je mi to fuk,“ povedala jednému zo skupinky dievčat,
ktoré sa jej posmievali pre vyzdobené vrkôčiky, na ktorých
trvala jej mama. „Isabelle sa pácia a to mi stačí.“

Boli sme zvláštna dvojica, ja a Lupe: ona bola vysoká skoro
ako dospelý chalan, zatiaľ čo ja som jej siahala ledva po ple-
cia. Zdalo sa mi, že za mesiac, čo som ju nevidela, ešte
podrástla. To sa jej matke asi nebude páčiť. *Señora* Adoriová
bola drobná elegantná žena so smutnými očami a s chladným

úsmevom. Podľa Lupe sa vraj nikdy nesmiala a myslela si, že dievčatá by nemali behať ani byť také vysoké, ako bude zanedlho Lupe.

Pevne ma objala, potom ustúpila a premerala si ma pohľadom. „Stále taká malá!“ povedala so závisťou a potom sa zamračila. „Čo je? Si celá bledá. To ťa otec v lete nepustil na slnko? Aj mne to mama robieva, ale občas sa vytratím...“

Musela som to zo seba dostať. „Cata sa stratila. Práve som stretla jej mamu.“

„Cata?“

Netrpezlivo som zagúľala očami. „Sedáva vzadu.“

Lupe prešliapla. Tvárila sa ako Pep, keď sa vlečie preč od rozbitého riadu.

Zízala som na ňu. „Čo je?“

„Čo by bolo?“ odvrkla Lupe a posunula si tašku vyššie na plece.

„Ty niečo vieš.“ Urobila som krok dopredu.

„Nie, neviem,“ ustúpila.

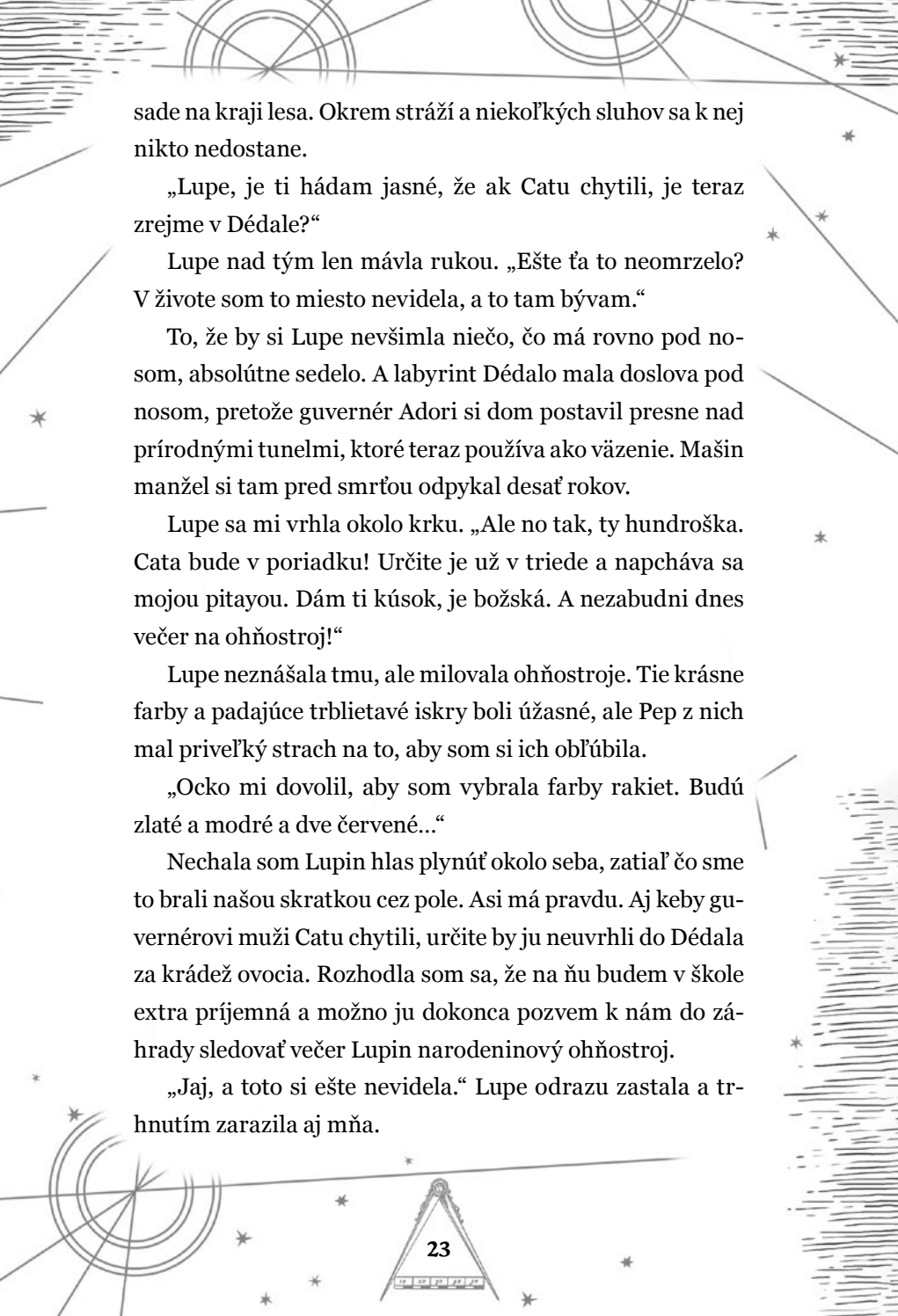
Vytiahla som obočie, ako ma to učil ocko.

Lupe zvädla. „Určite sa nič nedeje. Len v lete pracovala v kuchyni a ja som ju poprosila, aby mi zašla do sadu po...“

„Do sadu?!“ Už zase som v bruchu cítila ten príšerný pocit. „Lupe, predsa vieš, že tam nesmieme chodiť.“

„Jasné, že viem, ale keď som pitayu nejedla už celú večnosť. Na narodeniny ju predsa musím mať, chápeš?“

Ja som pitayu alebo dračie ovocie nikdy nejedla ani som poriadne netušila, ako vyzerá, ale vedela som, že Lupe ju má zo všetkého najradšej. A rastie v guvernérovom ovocnom

sade na kraji lesa. Okrem stráží a niekoľkých sluhov sa k nej nikto nedostane.

„Lupe, je ti hádam jasné, že ak Catu chytili, je teraz zrejme v Dédale?“

Lupe nad tým len mávla rukou. „Ešte ťa to neomrzelo? V živote som to miesto nevidela, a to tam bývam.“

To, že by si Lupe nevšimla niečo, čo má rovno pod nosom, absolútne sedelo. A labyrint Dédalo mala doslova pod nosom, pretože guvernér Adori si dom postavil presne nad prírodnými tunelmi, ktoré teraz používa ako väzenie. Mašin manžel si tam pred smrťou odpýkal desať rokov.

Lupe sa mi vrhla okolo krku. „Ale no tak, ty hundroška. Cata bude v poriadku! Určite je už v triede a napcháva sa mojou pitayou. Dám ti kúsok, je božská. A nezabudni dnes večer na ohňostroj!“

Lupe neznášala tmu, ale milovala ohňostroje. Tie krásne farby a padajúce trblietavé iskry boli úžasné, ale Pep z nich mal priveľký strach na to, aby som si ich obľúbila.

„Ocko mi dovolil, aby som vybrala farby rakiet. Budú zlaté a modré a dve červené...“

Nechala som Lupin hlas plynúť okolo seba, zatiaľ čo sme to brali našou skratkou cez pole. Asi má pravdu. Aj keby guvernérovi muži Catu chytili, určite by ju neuvrhli do Dédala za krádež ovocia. Rozhodla som sa, že na ňu budem v škole extra príjemná a možno ju dokonca pozvem k nám do záhrady sledovať večer Lupin narodeninový ohňostroj.

„Jaj, a toto si ešte nevidela.“ Lupe odrazu zastala a trhnutím zarazila aj mňa.